

FASADE, PODOBA NAŠE DEŽELE

ŽAL SO FASADE DELI STAVB, KI SE NAJPOGOSTEJE OBNAVLJAJO IN S TEM NAJVEČKRAT IZGUBLJAJO SVOJO PRISTNO IZVEDBO. S ŠTEVILNIMI OBNOVAMI, PA NAJ GRE ZA OBČAJNA POSLOPJA ALI FORMALNO ZAŠČITENE SPOMENIKE, DOBIJO STAVBE NOV VIDEZ, S TEM PA SE V RESNICI POTVARJA AVTENTIČNOST TEH STAVB.

Sodobna gradiva, neznosne barve, ki jih ponuja trg, neznanje izvajalcev izvajati karkoli drugega od rutinsko utečenega in industrijsko preverjenega ter visoke cene izvedb so skupne točke večine današnjih obnov in novogradnji. Končni vtis podobe naših naselij pa je izraz naše neozaveščnosti in neokusa.

Slovenija je preplavljena z enotnimi fasadnimi izdelki, ne glede na to, za katero kulturno okolje ali pokrajino gre. Vpliv na izbiro ima očitno edinole tržna ponudba.

Tako so se izoblikovale značilne sodobne izvedbe, ki jih je mogoče zaokrožiti v zadnja desetletja gradbene aktivnosti:

- sedemdeseta leta 20. stoletja: bele »bavarske« grobe fasade s temno rjavimi opaži in temno rjavimi cokli po celotni Sloveniji,
- osemdeseta: rahlo tonirane fasade, v zaribanem ali »teranova« ometu z ozkimi belimi obrobami odprtin – po celotni Sloveniji,
- devetdeseta: rumene in »marelične« fasade, široke bele obrobe odprtin, kamnite obloge coklov – po celotni Sloveniji,
- prvo desetletje 21. stoletja: barvane fasade v agresivnih barvah, dvo- in večbarvne fasade – po celotni Sloveniji ...

Sprašujem, kaj imajo naštete oblike z našo kulturo, z znano kakovostjo slovenskega stavbarstva? Kje so gorenjske, dolenjske, kraške hiše – so samo še posamezni izgubljeni primerki znotraj pisane neokusne ponudbe vsegamogočega? Vtis je, da nihče med nami ne razmišlja o izvorih, okolju, značilnostih, ki so nastale v stoletnem razvoju naše kulture bivanja. Še najmanj pa o škodljivih posledicah: zdravju neprimernih gradivih in vizualni polucciji. Lepota pročelj bi morala biti v številnih podrobnostih, v

enotnosti in hkrati različnosti, v prelivanju odtenka, celovitosti zlivanja z naravo, v patini. Je mogoče obnavljati le z industrijskimi materiali ali tudi tako, da ohranimo izvirnost in patino, ki jim jo je ustvaril čas? Je res treba nekritično pokupiti vse, kar nam ponuja trg? Je mogoče ta cilj doseči z uporabo naravnih gradiv, enakih, kot so gradiva, iz katerih je bila arhitektura grajena? Je izvajati z občutkom za razlike v izvedbah in uporabljati gradiva lokalnega izvora res tako nemogoče in neizvedljivo, kot se zdi v večini diskusij z izvajalci?

Prednost naravnih gradiv je (poleg zdravstvene in ekološke vloge) tudi v tehnološki skladnosti z obstoječo gradnjo. Zato so najprimernejša za obnovo. Eden od poglavitnih argumentov za uporabo naravnih gradiv pri obnovi stavb je ugotovitev, da se naravni materiali pravzaprav ne »počutijo« dobro v stiku s sodobnimi. Ti zaradi svoje sestave onemogočajo prehajanje vlage, povečujejo izsoljevanje in zato že po nekaj letih začnejo vidno propadati in škodovati stavbi. Uporaba sintetičnih materialov ima tudi neviden učinek, vpliva na večjo vlažnost v zidovih, spreminja mikroklimo, vnaša nepreverjene posledice (pajke, gljivice, plesni in podobno). Negativnega vpliva vsega tega na naše zdravje se še premalo zavedamo! Na drugi strani ugotavljamo, da je

pravzaprav veliko naravnih gradiv preživelilo stoletja in da se jih najbolje popravlja in obnavlja v isti tehnologiji – to je naravni.

Za razumevanje prednosti (tako zdravstvenih kot estetskih) in potrditev, da je mogoče izvajati tudi drugače, ne le »industrijsko«, navajam kratek izbor klasično izdelanih apnenih ometov in primerov različnih izvedb fasad. Gradiva zanje imamo doma, pred nosom in zanje ni treba uvažati dragih plastičnih, ekološko spornih in nestetskih materialov.

BARVA PESKA – BARVA OMETA

Ob iskanju primernih odtenkov ometa igra ključno vlogo pesek. Vsebnost različnih mineralov, kovin in drugih sestavin daje pesku odtenke od kristalno bele, prek okrasnih, zemeljsko rdečih in zelenih vse do temno rjavih odtenkov. Barva peska je odtenek, ki daje fasadi osnoven ton. Če je dovolj intenziven, pleskanje sploh ni potrebno.

Pesek daje ometam raznolikost v številnih odtenkih zemeljskih barv.

GROBI OBRIZG NA ZIDARSKO ŽLICO

Enakomerno ročno nanesen grobi fasadni obrizg je ena najlepših preprostih izvedb fasad. Primema je za celotne fasade, v kombinaciji z zagljenimi deli ali tudi le za izvedbo coklov. Z granulacijo peska povečujemo ali zmanjšujemo grobost ometa. Obrizg nanašamo neposredno na zid, lahko ga pleskamo ali pustimo v naravni barvi peska.

Grobi fasadni obrizg, pripravljen v treh različnih odtenkih malt

Primer slikanja na zalikan omet

FINO ZARIBANI OMET

Zelo pogosta »klasična« izvedba je izdelava fasad v gladkem zaribanem ometu. Omet je izdelan v dveh plasteh, grobi podložni in tanki zaključni plasti, ki je enakomerno zaribana z leseno gladilko. Nič neprimernega ni, če ostajajo vidne poteze orodja in odmic. Izveden je iz fino presejanega peska oziroma mivke. Običajno, tudi

Vzorec izvedbe fino zaribanega ometa

zato ker so ometi z nizko granulacijo peska manj obstojni, je pleskan.

GLADKO ZALIKAN OMET

Je oblika ometa, ki se nam je iz zgodovine ohranila predvsem v visoko kakovostnih prostorih, meščanskih in cerkvenih stavbah s poslikavami. Ob obnovah zadnjih desetletij se je za to vrsto ometa uveljavilo ime »gotski omet«, ki pa je zavajajoče, kajti gotski ometi so bili zelo raznovrstni. Omet je

Vzorec fugiranja zidu